

ÚJ DARK ROMÁNC A PUNK57
BESTSELLERSZERZŐJÉTŐL!

credence

bizonyosság

fine
selection

PENELOPE DOUGLAS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

PENELOPE DOUGLAS

credence

bizonyosság

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

ELSŐ FEJEZET

TIERNAN

FURCSA. Csak az udvarra felszerelt abroncshintából sejthető, hogy gyerek is lakik itt. A házban sosem voltak gyerekrajzok. Se a hűtőn, se a falon. Nem sorakoztak mesekönyvek a polcokon. És gyerekcipők sem az ajtó mellett, vagy úszógumik a medencében.

Ez egy pár lakása. Nem egy családé.

Csak bámulok ki az ablakon, nézem, ahogy a szellő ringatja a tölgyfáról lelógó abroncsot. Szórakozottan megdörzsölöm a hajamban lévő szalagot – a sima felület megnyugtat.

Arra mindig jutott ideje, hogy őt hintáztassa, nem igaz? Rá mindig volt ideje.

És fordítva.

Valahol mögöttem a helyszínelők rádiója csipog; fehér zaj töri meg a csendet, trappolás hallatszik a lépcsőn, az emeleten ajtók csapódnak. A fent történetek teljesen lefoglalják a rendőrök és a mentősök figyelmét, de hamarosan beszélni akarnak majd velem. Ebben biztos vagyok.

Nyelek egyet, de nem pislogok.

Amikor tíz éve felszerelte az abroncshintát, azt hittem, nekem szánja. Persze, én is játszhattam vele, de anyám imádta igazán. Késő éjszaka

a szobám ablakából lestem, ahogy apám hajtja a hintát, és a nevetésüket hallva minden porcikámmal arra vágytam, hogy én is részese lehessek ennek a varázslatnak. De tudtam, hogy ha meglátnának, a varázs megváltozna. Eltűnne.

Úgyhogy csak álltam tovább az ablaknál, és onnan figyeltem.

Ahogy most is.

A szám sarkába harapok. Egy zöld levelet a hintához repít a szél, majd az abronconson landol, ahol anyám is milliószor üldögélt. Most is annyira élénken él a fejemben a kép, ahogy fehér hálóingben hintázik, világos haja beleolvad az éjszakába. Hiszen még tegnap is így láttam.

Valaki mögöttem megköszörüli a torkát, és végre pislogok egyet, majd lesütöm a szemem.

– Mondtak már valamit? – kérdezi Mirai elcsukló hangon.

Nem fordulok hátra, de egy pillanatnyi hallgatás után lassan megrázom a fejem.

– Mikor beszéltél velük utoljára?

Erre nem tudok válaszolni. Nem tudom biztosan.

Érzem, hogy közelebb lép, de néhány lépéssel mögöttem megáll, ahogy az első hordágyat zörögve leviszik a lépcsőn, majd ki a házból.

Felszegem az állam, és erőt veszek magamon; a mentősök kinyitják a bejárati ajtót, és beszűrődik a ház előtti téboly zaja. Kiáltozások, kérdések. Egymásra dudáló autósok sorai tolonganak a kapun túl, ahonnan a sajtó bizonyára tökéletesen látja, ahogy kitolják a holttestet.

Mikor beszéltem utoljára a szüleimmel?

– A rendőrök gyógyszereket találtak a szüleid fürdőszobájában – kezdi Mirai óvatosan. – A dobozon édesapád neve szerepelt, úgyhogy felhívták az orvost. Rákja volt, Tiernan.

Nem mozdulok.

– Nekem soha nem említették – teszi hozzá. – Te tudtál a betegségéről? Ismét fejrázással válaszolok, a tekintetem az abronchshintára szegezem.

Hallom, hogy nyel egyet.

– Állítólag többféle kezelésre is járt, de a betegség nagyon agresszív volt – folytatja. – Az orvos szerint... csak hónapjai voltak hátra, édesem.

Odakint feltámad a szél, meglöki a hintát, és én rezzenéstelenül nézem a kötelek fogságában vergődő abroncsot.

– Úgy tűnik... úgy tűnik, hogy... – Elcsuklik a hangja, képtelen befejezni, amit mondani akar.

Tudom, hogy tűnik. Már akkor tudtam, amikor reggel benyitottam Toulouse, anyám skót terrierje az ajtót kaparászta, és könyörgött, hogy engedjem be a hálósobájukba, úgyhogy résnyire nyitottam az ajtót. Megfordult a fejemben, hogy furcsa, hogy még nem keltek fel, de azért beengedtem a kutyát. Már majdnem becsuktam az ajtót, amikor hirtelen felkaptam a fejem, és megláttam őket.

Az ágyon feküdtek. Egymás karjaiban. Ünneplőben.

Apám a kedvenc Givenchy öltönyét, anyám azt az Oscar de la Renta estélyit viselte, amiben a 2013-as Cannes-i Filmfesztiválon volt.

Apám rákos volt.

Haldoklott.

Tudták, és anyám eldöntötte, hogy nem hagyja egyedül elmenni. El-döntötte, hogy nélküle semmiye sem maradna.

Semmiye.

Egy pillanatra égni kezd a szemem, de azonnal el is múlik.

– A rendőrök nem találtak búcsúlevelet – mondja Mirai. – Te talál-tál...?

Erre odafordulok, a tekintetünk találkozik, és azonnal elhallgat. Mi-lyen idióta kérdés ez?!

Megfeszítem az állam, próbálom lenyelni a gombócot a torkomban. A dadusok, bentlakásos iskolák és nyári táborok után, ahová a szüleim csak azért küldtek, hogy ne kelljen törődniük velem és nevelniük en-gem, már nem sok mindennel tudnak megbántani. De úgy tűnik, még mindig sikerül.

Nem hagytak búcsúlevelet. Még most sem volt számomra mondani-valójuk.

Kipislogom a könnyeket a szememből, és visszafordulok. Próbálok újra a szélben oda-vissza lengő hintára összpontosítani.

Hallom, hogy Mirai szípgó és halkán zokog mögöttem, hiszen tudja. Tudja, mit érzek, mert a kezdetektől itt volt.

Egy perc sem telik el, és látom, ahogy elsétál az ablak alatt. Észre sem vettem, hogy kiment.

Ollóval a kezében egyenesen az abroncshintához sétál, a kötél felé nyúl. Karba tett kezemet ökölbe szorítva figyelem, ahogy nyiszálni kezdi a kötelet, és az végül a földre esik.

Könnyecsepp csordul le az arcomon, és az egész itthon töltött nyaram alatt most először érzem azt, hogy talán valaki szeret.

Órák telnek el, a nap már lenyugodott, a ház ismét csendes, és egyedül vagyok. Vagyis majdnem – a riporterek még mindig a kapun túl ólálkodnak.

Mirai szeretett volna magával vinni a pici, egyszobás lakásába, aminél tutira jobbat is megengedhetne magának. De mivel éjjel-nappal itt volt, és mindenhová elkísérte anyámat az utazásai során, még saját apartmanra sem lett volna szüksége, nemhogy egy nagyobbra. Kedvesen visszatudasítottam.

Toulouse-t viszont magával vitte, mert az a kutya egy ázott macskát is többre tart nálam. És megígérte, hogy holnap reggel visszajön.

Túl goromba voltam vele. Amikor felajánlotta, hogy itt marad, csak arra vágytam, hogy mindenki elhúzzon. Idegesített a zaj és az árgus tekintetek, plusz nem akarok fültanúja lenni Mirai ma esti telefonbeszélgetéseinek. Anélkül is tudom, hogy fenekeستől felfordult a világ, és tombol a közösségi média.

Mindenfélét mondanak a szüleimről.

Rólam is gyártják az elméleteket, ebben nem kételkedem.

Csak a sajnálkozás. Találgatják, mikor követem majd anyát és apát. Hogy mikor fogom túladagolni vagy felkötni magam. Mindenkinek van véleménye, és mindenki azt hiszi, mindent tud. Ha eddig azt gondoltam, kirakatmajom vagyok...

Visszasétálok a tűzhelyhez, és kifújom a levegőt. A szüleim itt hagytak a szarban.

A fazékból gőz száll fel, úgyhogy elzárom az égőt, és tálalom a ráment. Összedörzsölöm a száraz ajkaimat, és a sárga lére pillantok. Korogni kezd a gyomrom. Egész nap nem ettem és nem ittam, mégsem

hinném, hogy szándékomban állt megenni ezt, amikor estére végre be-tévedtem a konyhába, hogy elkészítsem. Inkább csak az van, hogy min-dig is szerettem a főzés folyamatát. A receptet, az elkészítést... hogy tu-dom, mi a dolgom. Kikapcsol.

A kezembe veszem a tálát, és hagyom, hogy a kerámiából áradó me-leg átjárja a karjaimat. Végigfut rajtam a hideg, és majdnem nyelek egyet, de rájövök, hogy nincs hozzá elég erőm.

Meghaltak, és én nem sírtam... Jobban aggódom a holnap miatt, és azért, hogy mindent el tudjak intézni.

Nem tudom, mitévő legyek, és gyomoridegem van a gondolattól, hogy az elkövetkező hetekben stúdióvezetőkkel és a szüleim régi bará-taival kell bájcevegnem, miközben eltemetem anyámat és apámat, és megbirkózom mindazzal, amit rám hagytak. Rosszul vagyok. Képtelen vagyok rá.

Képtelen vagyok rá.

Tudták, hogy nem tudom kezelni az ilyen helyzeteket. Nem tudok csak úgy mosolyogni, vagy tettetni valamit, amit nem is érzek.

Előhalászom a pálcikákat a fiókból, beleszúrom a tálba, és elindulok felfelé. Nem állok meg a lépcső tetején, nem nézek a hálószobájuk ajta-jára, hanem balra fordulok, a saját szobám felé.

A tálát az asztalhoz viszem, és megállok, a rámen illatától felfordul a gyomrom. Leteszem, majd a falnak dőlök, és lecsúszom a földre. A fa-padló hidegsége megnyugtat, és kísértésbe esem, hogy lefeküdjek, és hozzápréseljem az arcom.

Furcsa, hogy éjszakára a házban maradtam így, hogy ma reggel hol-tan találtam őket a folyosó túloldalán? A halottkém hajnali kettőre lőtte be a halál időpontját. Én hatig aludtam.

Pörögnek a gondolataim: egy részem el akarja engedni, de a másik a történetek minden apró részletét meg akarja érteni. Mirai mindennap itt van. Ha nem én találok rájuk, akkor ő. Miért nem várták meg, amíg visszamegyek a suliba jövő héten? Eszükbe jutott egyáltalán, hogy én is itt vagyok?

Hátradöntöm a fejem, lehunyom a könnyektől égő szemeimet, és ka-romat a felhúzott térdemen pihentetem.

Nem hagytak nekem búcsúlevelet.

Felöltöztek. Kítették a kutyát. Megkérték Mirait, hogy reggel később jöjjön.

De nem írtak búcsúlevelet.

Magam előtt látom a hálósobájuk csukott ajtaját, és kinyitom a szemem, átbámulok a hálósobámon, át a nyitott ajtón, át a folyosón, egészen a másik végén álló ajtóig.

A háznak ugyanolyan hangja van.

Semmi sem változott.

Hirtelen rövid rezgés töri meg a csendet. Felocsúdom a halk hangra, a belém kúszó rettegés visszaránt a valóságba. Mi volt ez?

Úgy emlékszem, kikapcsoltam a telefonom.

Az újságírók tudják, hogy csak a szüleim PR-osain keresztül kérhetnek nyilatkozatot, de ez nem tántorítja el az igazán pénzsóvárokat – vagyis a legtöbbjüket – attól, hogy felkutassák a személyes telefonszámom.

Felnyúlok, és az asztalon lévő telefonomat próbálom kitapogatni, de amikor megnyomom a bekapcsológombot, látom, hogy még mindig ki van kapcsolva.

A rezgés folytatódik, és megáll bennem az ütő, ahogy belém hasít a felismerés.

A privát telefonom. A fiók mélyén.

Csak a szüleim és Mirai ismerik a számot. Miattuk tartogattam, sürgős esetekre, mert tudták, hogy a másikat gyakran kikapcsolom.

De sosem hívtak rajta, úgyhogy egy idő után nem hordtam magamnál.

Feltápszokodom, kihúzom a fiókot, és kirántom a régi iPhone-t a töltőből, majd visszahuppanok a padlóra, és a kijelzőre pillantok.

Colorado. Senkit sem ismerek Coloradóban.

Ugyanakkor, sosem hívnak ezen a telefonon. Lehet, hogy egy újságíró az, aki valahogy rátalált a számra. Mondjuk, nem az én nevemen van, szóval kétkem.

Felveszem.

– Halló!

– Tiernan?

Mély férfihang szól bele meglepetten, mintha nem számított volna arra, hogy felveszem. Vagy csak ideges.

– Jake Van der Berg vagyok – mutatkozik be.

Jake Van der Berg...

– *A nagybátyád*, Jake Van der Berg.

És akkor belém nyilall a felismerés.

– Apám...?

– Öccse – fejezi be helyettem a kérdést. – Vagyis mostohaöccse.

Teljesen megfeledkeztem róla. Jake Van der Berg neve nem sokszor hangzott el ebben a házban. Rokonok nélkül nőttem fel, így el is felejtettem, hogy egyáltalán léteznek.

Anyám nevelőotthonban nőtt fel, nem ismerte az apját, és nem voltak testvérei. Apámnak meg csak egy elidegenedett mostohaöccse van, akivel sosem találkoztam. Nagynénik, nagybácsik és unokatesók nélkül nőttem fel, és apám szülei sem éltek már, amikor megszülettem, úgy-hogy a nagyszüleimet sem ismertem.

Csak egy oka lehet annak, hogy Jake Van der Berg tizenhét év után rám csörög.

– Ööö... – motyogom, keresem a szavakat. – Anyám asszisztense intézi a temetést. Ha emiatt keresel, nem tudom a részleteket. Megadom a számát.

– Nem megyek a temetésre.

Egy pillanatig várok, feszültség érződik a hangjában.

Nem részvételt, ami szokatlan. Nem mintha szükségem lenne rá, de akkor miért hívott fel? Azt hiszi, apám beleírta a végrendeletébe?

Ami azt illeti, nem kizárt. Gőzöm sincs.

De mielőtt megkérdezhetném, mit akar, megköszöri a torkát.

– Tiernan, apád ügyvédje hívott – kezdi. – Mivel én vagyok az egyetlen élő rokonod, és még mindig kiskorú vagy, a jelek szerint a szüleid rám bíztak, hogy gondodat viseljem.

Rábíztak, hogy gondomat viselje?

A jelek szerint. Tehát ez neki is újdonság.

Nekem aztán nem kell gondomat viselni!

– Pár hónap, és tizennyolc leszel – folytatja. – Nyugi, semmire nem akarlak rákényszeríteni.

Oké. Nem tudom, mit válaszoljak – most megkönnyebbültnek kel-lene éreznem magam? Még nem volt időm feldolgozni a tény, hogy a

törvény szemében nem vagyok nagykorú, és hogy mit is jelent ez úgy, hogy a szüleim meghaltak, ő meg most biztosított róla, hogy nem jelent semmit. Hogy ez nem lesz hatással az életemre.

Ám legyen.

– Biztos vagyok benne, hogy az élet, amiben felnőttnél – folytatja – sokkal több világismerettel ruházott fel, mint minket, és mostanra már amúgy is egész jól tudsz vigyázni magadra.

– Titeket? – motyogom.

– A fiaim meg én – válaszolja. – Noah és Kaleb. Nem sokkal idősebbek nálad. Egy-két évvel.

Szóval mégis vannak unokatesóim. Vagyis... mostoha unokatesóim.

Mіндеgy. Ez nem jelent semmit. A pizsamanadrágom világoskék zsinórjával játszom.

– Csak azért hívtalak, hogy elmondjam – böki ki végül –, ha inkább függetlenednél, én nem állok az utadba. Nem akarom nehezebbé tenni a helyzetet azzal, hogy kirángatlak az életedből.

A zsinórt bámulom, a körmeim közé szorítom, és meghúzódom. *Hát jó.*

– Akkor... köszi, hogy hívtál.

Már elvettem a telefont a fülemtől, amikor újra meghallom a hangját. – *Szeretnél idejönni?*

Újra a fülemhez szorítom a telefont.

– Nem akarom, hogy azt érezd, nem látnánk szívesen – kezd magyarázkodni. – Mert de. Csak...

Habozik, várom, hogy folytassa.

Felkacag.

– Csak az van, hogy eléggé elszigetelten élünk, Tiernan – magyarázza. – Nem valami nagy móka ez egy fiatal nőnek, főleg egy olyanak, akinek halvány lilája nincs arról, hogy ki vagyok. – A hangja hirtelen komolyra vált. – Apád meg én, mi... mi soha nem jöttünk ki túl jól.

Csak ülök, nem mondok semmit. Tudom, hogy már csak udvariasságból is válaszolnom kéne valamit. Vagy talán azt várja, hogy faggatni kezdjem... Mi történt apám meg közte? Ismerte-e anyámat?

De nem akarok beszélgetni. Nem érdekel.

– Említette, hogy Coloradóban élünk? – kérdezi Jake lágyan. – Telluride közelében, de fent, a hegyek között.

Mély levegőt veszek, kifújom. Az ujjaim még mindig a zsinórral játszanak.

– Ha szép idő van, autóval nincs messze a város, de télen hónapokra betemet minket a hó – meséli. – Nagyon más, mint a te életed.

Felnézek, a szemem körbejárja a sivár szobát, amiben alig aludtam. Polcok tele könyvekkel, amiket sosem fejeztem be. Egy íróasztal tele csini naplókkal, amiket jó volt megvenni, de teleírni már kevésbé. Gondolkodtam azon, hogy kidíszítem a szobát a szünetekben, de ennek is az lett a vége, mint minden egyébnek: a tapétát sosem vettük meg, mert nem tudtam dönteni. Nincs képzelőerőm.

Ja, az életem...

A folyosó túloldalán a szüleim ajtaja kísért.

Betemet minket a hó – ezt mondta. Hónapokra.

– Nincs tévé. Nincs zaj. Van, hogy WiFi sincs – folytatja. – Csak a szél, a vízesés és a mennydörgés.

Belém hasít a fájdalom, és nem tudom, hogy a szavai vagy a hangja teszi. *Csak a szél, a vízesés és a mennydörgés.*

Az igazat megvallva, nem hangzik rosszul. Egész pöpecül hangzik. Senki sem tudna elérni.

– A fiaim hozzászoktak az elzártáshoz – jegyzi meg. – De te...

Ismét a zsinór után nyúlok, csavargatni kezdem. *De én...?*

– Nem sokkal lehettem idősebb nálad, amikor idejöttem – mészlik, és hallok a hangján, hogy mosolyog. – A kezeim puhák voltak, a fejem meg tele volt minden szarral, amivel nem tudtam mit kezdeni. Alig élttem.

Érzem a gombócot a torkomban, és lehunyom a szemem.

– Azt mondják, a kemény munka meghozza gyümölcsét – felsóhajt. – Verejték, vigasz és szorgos munka. Mi építettünk mindent, amink van. Jó életünk van.

Lehet, hogy erre van szükségem. Hogy megszökjek, ahogy ő is az én koromban. Belevágni valami teljesen másba, mert már mindenbe belefáradtam.

– Neked jó életed van? – Majdnem suttog.

A szemem csukva van, de úgy érzem, mintha egy tank nyomná a tüdőmet. Fantasztikus életem van. A gardróbom tele dizájner ruhákkal és

táskákkal – egy filmcsillag lányától ez elvárás. Több tucat országban jártam már, és mindent megvehetek, amire vágyom. Az otthonom óriási. A hűtőm dugig tömve kajával. Hányan cserélnének velem örömmel? Milyen szerencsés vagyok?

– *Szeretnél* idejönni, Tiernan? – kérdezi meg újra.

MÁSODIK FEJEZET

TIERNAN

A FEJHALLGATÓT A NYAKAMBA AKASZTOM, és körbenézek. Itt a poggyászkiaadó két futószalagból áll. A Los Angeles-i reptéren még a mosdó is nagyobb ennél.

Vajon itt van? Körbefordulok, próbálok felismerni valakit, akivel még sosem találkoztam, bár ő valószínűleg hamarabb rám ismer, mint fordítva. Tele a net a családi fotóinkkal.

Követem az embertömeget a második futószalaghoz, és várom, hogy megpillantsam a csomagom.

Sanszos, hogy túl sok cuccot hoztam, főleg így, hogy nagy valószínűséggel nem maradok sokáig, de őszintén szólva, nem sokat gondolkodtam. Elküldött e-mailben egy jegyet, azt mondta, használjam fel, ha akarom, én meg fogtam a bőröndjeimet, és elkezdtem csomagolni. Felszabadító volt a tudat, hogy végre van dolgom.

Megnézem a telefonom, hogy résen legyenek, ha hív a találkahellyel kapcsolatban, de helyette Mirai üzenete fogad.

Gondoltam, jobb, ha tudod... A halottkém a hét végéig megerősíti a halál okát. Benne lesz a hírekben. Ha beszélni akarsz, itt vagyok. Mindig.

Mély levegőt veszek, elfelejtem kifújni. A telefonomat a hátsó zsembembe csúsztatom. *A halál oka.* Tudjuk, hogyan haltak meg. Twitteren az összes szentfazék arról prédikál, hogy a szüleim bűnt követtek el, mert eldobták maguktól az életüket. Már nézni sem bírom. Én azt mondom, amit akarok a Hannes és Amelia de Haas döntéseiből eredő problémáimról, de nem vagyok kíváncsi a vadidegenek összehordta baromságokra.

Ki kéne kapcsolnom a telefonom. Jobban járnék...

A homlokom ráncolom. *Jobb lenne, ha hazamennék.*

Nem ismerem ezt az embert, és én még azokat sem kedvelem, akiket ismerek.

Tegnap este annyira kecsgetető volt a gondolat, hogy kitörhetek onnan.

Az elinduló futószalag zökkent ki a gondolataimból. Egymás után érkeznek a poggyászok. Az egyik fekete bőröndöm is felém veszi az irányt, és már nyúlok is utána, de egy másik kéz megelőz, és leemeli helyettem a szalagról. Felnézek, és egy férfivel találok szemben magam.

Vagyis az túlzás lenne, hogy szemben. Magasról néz le rám, és én szó-lásra nyitom a szám, de nem jut eszembe... semmi. Csak mered rám, még csak nem is pislog, ahogy ott állunk, a tekintetünk összekapcsolódva.

Ő lenne az?

Tudom, hogy apám mostohaöccse holland származású, akárcsak apám volt, és ez a fickó tipikusan az a kétméteres, atletikus fajta, rövidre nyírt, sötétszőke hajjal és kék szemekkel, amelyek enyhe szószakozottsá-ga finomítja szigorú állat és tekintélyt parancsoló megjelenését.

– Jake? – kérdezem.

– Helló!

Helló? Továbbra sem veszi le rólam a tekintetét, és egy pillanatra én sem tudok félrenézni. Tudom, hogy apámmal nem vérrokonok, mégis, valamiért azt hittem, hasonlítanak. Nem tudom, miért.

Mindenesetre jócskán mellélőttem. Ahogy az sem esett le, hogy a kor-különbség is nagyobb lehet közöttük. Jake legalább tíz évvel fiatalabb, mint Hannes. A harmincas éveinek végén, negyvenes éveinek elején járhat.

Ez is közrejátszhatott abban, hogy nem jöttek ki jól egymással. Talán mivel annyira eltérő helyeken nőttek fel, nem sok közös volt bennük?

Egy pillanatig csak állunk, úgy érzem, ez az a pont, amikor az emberek ölelkezni szoktak, vagy valami, de egy lépést hátrálok, hogy növeljem a köztünk lévő távolságot, biztos, ami biztos.

Végül nem ölel meg. Helyette oldalra pillant, és rámutat valamire.

– Ezt is?

A hangja egyszerre mély és gyengéd, mintha picit tartana tőlem, de semmi mástól. Felgyorsul a szívverésem.

Mit is kérdezett?

Ja, a csomagom.

Hátrapillantok a vállam fölött, és látom, hogy a másik fekete bőröndöm is felénk tart a szalagon.

Bólintok, és várom, hogy odaérjen hozzánk.

– Honnan tudtad, hogy én vagyok az? – érdeklődöm, amikor eszembe jut, hogy kérdés nélkül kapta ki a kezemből a bőröndöt.

Erre csak nevet.

Lehunyam a szemem, mert eszembe jut, hogy jó eséllyel látott már rólam képeket a neten, úgyhogy nem lehetett túl nehéz felismernie.

– Igaz is – motyogom.

– Bocs – mondja, ahogy elnyúl mellettem, hogy elkapja a második bőröndöt. Egy lépést hátrálok, a teste az enyémet súrolja.

Leemeli a csomagom a futószalagról, majd hozzát teszi:

– És csak te érkeztél Louis Vuitton bőrönddel, szóval...

Szúrós pillantást vetek rá, végigmérem a piszkos térdű farmert és a hétdolláros sötét pólót, amit visel.

– Ismered Louis-t? – kérdezem meglepődötten.

– Jobban, mint szeretném – válaszolja epésen. – Ne felejtse el, hogy én is úgy nőtem fel, ahogy te.

Úgy. Ezt úgy mondja, mintha a címkék és a luxus minden értéktől megfosztaná a dolgokat. Lehet, hogy különböző életet élünk, de az igazság mindig ugyanaz.

Megköszörülök a torkom, és az egyik bőröndért nyúlok.

– Elveszek valamit.

– Nem kell – rázza meg a fejét. – Jó így.

A hátamon a hátizsákom, kezemben a kabinbőröndöm fogója, Jake-nél még két bőrönd.

Már indulásra készen állok, amikor feltűnik, hogy engem néz. A tekintete egyszerre félénk és csodálkozó.

– Mi az? – kérdezem.

– Semmi, bocs – szabadkozik fejrázva. – Csak pont úgy nézel ki, mint édesanyád.

Lesütöm a szemem. Nem ez az első alkalom, hogy ezt hallom, és tudom, hogy bóknak szánja. Anyám gyönyörű volt. Karizmatikus, szoborszerű szépség...

Mégis rossz érzést kelt. Mintha mindenki őt látná meg elsőként bennem.

Szürke szem, szőke haj, bár az enyém természetes hamvasszőke, míg az övét aranyszínűre festették.

A sötétebb szemöldököm viszont csak az enyém. Büszke is vagyok rá. Tetszik, hogy kiemeli a szemem.

Mély levegőt vesz.

– Még valami? – kérdezi, gondolom, a csomagjaimra érti.

Megrázom a fejem.

– Oké, akkor indulás.

A kijárat felé veszi az irányt, én szorosan mögöttem szlalomozok át a ritkás tömegben, majd ki a friss levegőre.

Kiérünk a napsütésbe, és beszívom a késő augusztusi füledt levegőt – az aszfalt és a parkolót szegélyező fák illatát. A szellő csiklandozza a szőrszálakat a karomon, és bár az ég felhőtlen, és minden zöld, késztetést érzek, hogy kicsomózzam a derekamra kötött dzsekit, és felvegyem. Átvágunk a sétányon, közben alig kell figyelniük az autókra. Még a szüleim country clubjának parkolófiúihoz is többen állnak sorba egy vasárnap délután, mint ahányan itt megfordulnak. Tetszik. Semmi dudálás, semmi mélynyomókból áradó elviselhetetlen bömbölés.

Megáll egy fekete terepjáró mögött, de ahelyett, hogy leengedné a csomagtér ajtaját, egyszerűen átvonszolja a bőröndöm az autó oldalához, és feldobja a platóra. Hátranyúl, felemeli a másik bőröndöm, és dettó.

Megemelem a kabinbőröndöt, hogy segítsek, de már ki is kapja a kezemből. A karizmai megfeszülnek, fénylenek a napsütésben.

– Túl sok mindent hoztam – gondolkodom hangosan.

Hátrafordul.

– Nem látogatóba jöttél.

Lehet. Még mindig nem vagyok biztos benne, de jobbnak láttam hosszú távra pakolni, ha úgy döntenék, maradok.

Beszállunk a terepjáróba, bekötöm magam, Jake beindítja a motort. Reflexből a nyakamban lógó fejhallgatómhoz nyúlok. De meggondolom magam. Szemtélenség lenne, hiszen csak most ismertem meg. A szüleim sosem csináltak belőle ügyet, de kértek, hogy ne viseljem mások előtt.

Elengedem a fejhallgatómat, helyette a rádiót bámulom. *Könyörgöm, csak hallgassunk zenét.*

Ahogy a terepjáró életre kel, a rádió magától bekapcsol: a *Kryptonite* szól hangosan, és egy pillanatra fellélegzem. Utálom a bájcsevejt.

Kihajt a parkolóból. Az ujjaimat összekulcsolom az ölemben, a fejem az ablak felé fordítom.

– Szóval, utánanéztem – próbálja túlharsogni a rádiót. – Van egy online gim, ahová beirathatunk.

Felé fordítom a tekintetem.

– Itt egy csomó olyan kölyök van, akikre szükség van a tanyán, vagy ilyesmi, úgyhogy a magántanulás meg az online órák elég gyakoriak erre felé – magyarázza.

Ó...

Kicsit megnyugszom. Egy pillanatra azt hittem, hogy elvárja, hogy bejárjak a suliba. Arra felkészítettem magam, hogy új helyen éljek, de arra nem, hogy új tanárokkal és osztálytársakkal ismerkedjek. Még azokat is alig ismerem, akikkel az elmúlt három évben voltam.

De mindegy is, nem is kellett volna ezzel foglalkoznia. Már elintézttem.

– Maradhatok a Brynmorban – válaszolom, és visszafordulok az ablakhoz. – A connecticuti iskolámat nem zavarja, ha... hiányzom. A tanáraink már elküldték a tantervet e-mailben, mindent elvégezhetek online.

Házak jelennek meg elszórtan az út mentén – néhány 80-as évekbeli tanya rozsdás lánckerítéssel, bungalók és még egy Craftsman-stílusú ház is. Mindegyik udvarát égis éré örközöldek sötét tűlevelei keretezik.

– Akkor jó – válaszolja. – Jól van. Csak szólj nekik, hogy előfordulhat, hogy nem tudsz belépni, mert a házban szakadozik a WiFi. Ha vihar van, teljesen lekapcsolódik. Jobb lenne, ha ömlesztve küldenék el a feladatokat, hogy olyankor se maradj le.

Rápillantok, és ő is leveszi a szemét az útról, hogy a tekintetünk találkozzon. Bólintok.

– Bár ki tudja... – mélázik. – Lehet, hogy már egy hét után menekülni fogsz a viskóból.

– Mert...?

Viccelődve csóválja a fejét.

– Mert itt se pláza, se karamellás frappuccino.

Durcásan fordulok vissza az ablakhoz.

– Nem is szeretem a karamellás frappuccinót.

Jogos a részéről, hogy számol a lehetőséggel, hogy nem fogom jól érezni magam velük, vagy hiányozni fog az otthoni „életem”, de azt feltételezni, hogy egy kis hercegnő vagyok, aki nem bír Starbucks nélkül élni, eléggé köcsög húzás. Gondolom, a tévének köszönhetjük, hogy a világ többi része azt hiszi, a kaliforniai lányok mind haspólós csinibabák, de az aszályok, földrengések, erdőtüzek, földcsuszamlások és a tény, hogy az ország sorozatgyilkosságainak egyötöde a mi területünkön történik, igenis megkeményítettek minket.

Egy ideig csak megyünk, és szerencsére nem akarja folytatni a beszélgetést. Feltűnik a város, és elsőként a faragott faszobrokat és a kétoldalt egymáshoz kapcsolódó kockaépületekből álló főutcat veszem észre. Az emberek a járdán lézengenek, beszélgetnek egymással; a póznákról cserepes virágok lógnak, amelyek régies, gondozott hely benyomását keltik. A járdaszegélyre parkolt terepjárók platóin tinédzserek ülnek. Az üzleteket figyelem – mindenféle kisbolt, semmi üzletlánc.

Felnézek, és egy hatalmas, lelógó transzparenst pillantok meg, épp mielőtt áthajtanánk alatta.

CHAPEL PEAK NYÁRZÁRÓ MINIFESZTIVÁL
AUGUSZTUS 26-29.

Chapel Peak...

– Ez nem is Telluride – fordítom felé a fejem.

– Azt mondtam, hogy Telluride mellett van – javít ki. – Jóóóóóóóóóóval mellette.

Ez így még jobb is, igazából. Telluride híres síparadicsom, boltokkal és borsos árakkal. Ez más lesz. És pontosan erre vágom – másra.

Az elsuhanó boltokat figyelem. *Zacc Kávéház. Porter Postahivatala. Édes meggyes fagyizó. A...*

Elhaladunk egy boltocska mellett, visszanezek, hogy jobban szemügyre vegyem a cuki piros-sárga csíkos napellenzőt, és majdnem elmosolyodom.

– Egy édességbolt...

Régeimádtam az édességboltokat. De évekkkel ezelőtt voltam utoljára.

Zsivány Zselé, ez áll a cégéren. Itt nagyon él a vadnyugat.

– Van jogsid? – kérdezi.

Ismét az útra szegezem a tekintetem, és bólintok.

– Helyes. – Kis szünetet tart, és érzem, hogy felém pillant. – Nyugodtan használd bármelyik verdát, csak mindig szólj, hogy merre mész, okés?

Bármelyik verdát. Úgy érti, az övét meg a fiait? Amúgy meg, hol is vannak ők most?

Nem mintha azt vártam volna, hogy ők is ott lesznek a reptéren, de idegesít a gondolat, hogy talán nem örülnek az érkezésemnek, és ezért nem voltak ott, hogy üdvözljenek. Ebbe bele se gondoltam. Eddig egy kényelmes, tesztoszteron fűtötte férfibarlangban éltek, és hopp, érkezik egy csajszi, aki mellett azt hiszik, vissza kell fogniuk a mocskos szájukat.

Ja persze, hiszen csütörtök van. Az is lehet, hogy dolgoznak.

Erről jut eszembe...

– Mivel is foglalkozol? – kérdezem.

Rám pillant.

– A fiaimmal krosszmotorokat alakítunk át – válaszolja. – ATV-ket, homokfutókat...

– Van egy boltotok a városban?

– Mi?

Megköszörülöm a torkom.

– Van egy... egy boltotok a városban? – ismétlem meg a kérdést, ezúttal hangosabban.

– Nincs. Rendeléseket fogadunk, megépítjük a mocikat a garázsunkban, majd leszállítjuk a kész terméket – magyarázza, és nem tudom megállni, hogy ne nézzek rá alaposabban. Kitölti a sofőrülést, napbarnította bicepsze megfeszül, ahogy a kormányt markolja.

Annyira más, mint apám, aki utált kint lenni, és csak az ágyban nem viselt hosszú ujjút.

Találkozik a tekintetünk.

– Hamarosan rengeteg megrendelés fog beérkezni – folytatja. – Elleszünk velük egész télen, majd tavasszal leszállítjuk őket, a szezon kezdetére.

Szóval otthonról dolgoznak. Mindhárman.

Folyton a ház körül lesznek.

Szórakozottan összedörzsölöm a tenyerem, az utat bámulom, és a fülemben érzem a gyorsuló pulzusom.

A szüleim még a Brynmorban is úgy intézték, hogy külön szobám legyen, szobatárs nélkül. Jobban szeretek egyedül lenni.

Nem mondom, hogy remete voltam. Nem volt gondom azzal, hogy a tanárainnal beszélgessek vagy társalgást folytassak, és szeretek világot látni, csinálni dolgokat, de tényleg van szükségem, hogy fellélegezzek. Egy saját, csendes helyre, ahol kikapcsolódhatok. A férfiak zajosak. A fiatalok főként. Ha otthonról dolgoznak, az annyit jelent, hogy állandóan egymást fogjuk kerülgetni.

Egy percre lehunyom a szemem; bánom, hogy idejöttem. Miért csináltam ezt?

Az osztálytársaim utáltak, mert a szűkszavúságomat sznobizmusként értékelték.

Pedig nem így van. Csak időre van szükségem. Ez minden.

Sajnos nem sokan vannak, akik elég türelmesek ahhoz, hogy esélyt adjanak nekem. Ezek a srácok szemtelennek fognak tartani, mint ahogy a lányok a suliban. Miért hozom magam tudatosan olyan helyzetbe, ahol új emberekkel kell megismerkednem?

Összeszorítom a fogam, és nyelek egyet, a szemem sarkából látom, ahogy a szemei rám tapadnak. Vajon mióta figyel?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Tudatosan ellazítom az arcizmaim, és igyekszem lassabban lélegezni, de mielőtt még a telefonomba bújhatnék, hogy álcázzam a majdnem-pánikrohamom, hirtelen balra tekeri a kormányt, és visszafordulunk.

Fantasztikus. Visszavisz a reptérre. Máris a frászt hoztam rá.

De ahogy lefelé suhanunk a főútcán, és én a biztonsági övembe kapaszkodva próbálom helyben tartani magam, ő áthajt két lámpán, és balra rántja a kormányt. Egy mozdulatból beáll egy üres parkolóhelyre az út szélén.

A hirtelen fékezéstől előrebukom, de esélyem sincs felocsúdni, mert azonnal leállítja a motort, és kiszáll. Húha...

– Gyere – hív, és vet rám egy utolsó pillantást, mielőtt becsapná az ajtót maga mögött.

Kinézek a szélvédőn, és a fekete, viktoriánus stílusú táblára arany-színrel felfestett *Zsivány Zselé* felirat köszönt.

Visszahozott az édességboltba.

Kiszállok a terepjáróból, és követem őt, a kis utazótáskát átvetem a mellkasomon. Kinyitja előttem az ajtót, csengettyű jelzi az érkezésünket. Behesseget, és jön is utánam.

Megcsap a csoki és a karamell mámorító illata, és azonnal összegyűl a nyál a számban. Nem ettem azóta a marék áfonya óta, amit ma reggel, a repülőút előtt erőltettem le a torkomon.

– Szevasz, Spencer – kiáltja el magát Jake.

Hátulról csörömpölés, majd valami – talán egy sütőajtó – csukódása hallatszik.

– Jake Van der Bong! – Egy férfi sétál ki az üvegfal mögül, megtörli a kezét, és elindul felénk. – Hogy ityeg?

Van der Bong? – felkapom a fejem.

Vigyorogva pillant le rám.

– Ne is törődj vele – mondja. – Sose szívtam. Vagyis már nem szívok.

Régi ügy.

Rámosolyog a fickóra.

– A régi énem. A rossz énem.

Nevetnek, kezét ráznak. A fickóra pillantok. Annyi idős lehet, mint Jake, bár néhány centivel alacsonyabb, és piros-kék flanelinget visel. Kócos, barna haja van.